

By it ferstjerren van Tjibbele Miedema

Het was voor de leden van het Deputaatskip Fryske Earetsjinsten een schok om in het Nederlands Dagblad van afgelopen woensdag te moeten lezen dat onze oprichter Tjibbele Miedema was overleden. Verschillende van ons hebben hem na de zomer in Westerpoort opgezocht. Het deed ons pijn te zien dat dat Tjibbele zijn werk voor ons deputaatschap nu echt op moest geven. Ook omdat dat werk zijn leven was geworden. Toch ontmoetten we in de Westerpoort geen gebroken man. Als je hem zal klungelen met zijn iPad, herkende je de oude Tjibbele weer. Bovendien gaf zijn geloof hem de rust om ook zijn werk voor het Fries in de kerk los te laten. Maar liefst niet in één keer. Als hij nog met ons mee kon lezen en meedenken over de eindredactie van een Friese editie van het Gereformeerd Kerkboek, was hij een dankbaar mens. Maar de verschijning van dat Kerkboek zal hij hier niet meer meemaken.

Mijn eerste kennismaking met Tjibbele vond plaats via de elektronische snelweg. In het najaar van 2005 ontving ik aan e-mail van een zekere Tjibbele Miedema, waarin hij zijn plannen voor de oprichting van een Werkgroep Friese Erediensten ontvouwde. Het lag niet meteen voor de hand dat ik daar actief aan mee zou kunnen doen, omdat ik op dat moment predikant in Den Haag-Zuid/Rijswijk was. Tjibbele had echter begrepen dat ik ervaring had met het leiden van Friestalige erediensten en zelfs voor Omrop Fryslân al een radiodienst verzorgd had. Daarom wilde hij toch graag dat ik in elk geval bij de oprichtingsvergadering aanwezig zou zijn. Daaruit bleek zijn organisatietalent. Tjibbele wist wie hij nodig had om zijn doel te bereiken en wist hen daarvoor ook enthousiast te maken. We zouden daar als deputaatschap vaker achter komen. Zo wist hij jaren later zijn geestelijk verzorger in het Medisch Centrum Leeuwarden voor het deputaatschap te winnen. Opmerkelijk, omdat Jan Willem Uringa's actieve beheersing van het Fries een heel eind bij die van Tjibbele achterbleef. Maar Tjibbele had Jan Willem geschoten als een goede theoloog en daar hadden we binnen het deputaatschap verlet van (om het eens even met een frisisme te zeggen).

De eerste vergadering van de werkgroep vond plaats op 25 november 2005. Ik was benieuwd wie die Tjibbele Miedema mocht zijn en ontmoette een grote man met een bleek kaal hoofd. Een hoofd dat hij graag bedekte met een hoed, ook om die voor iemand af te kunnen nemen als hij hem begroette: "Ik nim myn hoed foar dy ôf". Opmerkelijk vond ik bij die gelegenheid dat Tjibbele nog niet gewend was in het Fries te bidden. Voor mij lag dat anders. Juist omdat ik voor mezelf al heel lang in het Fries met mijn Vader in de hemel sprak, was het voor mij een bevrijding ook het evangelie in die taal te mogen brengen. Voor Tjibbele speelde een andere ervaring een grote rol. Hij vertelde meer dan eens dat hij, zodra hij op de lagere school kwam, van de juf geen Fries meer mocht spreken. Pas nadat hij met

pensioen gegaan was, vond hij de tijd om daartegen in verzet te komen. Niet alleen door alsnog te leren in het Fries te schrijven, maar ook door te leren die taal in het geloof te spreken. Voor zover ik weet leerde zich dat aan door samen met Matty uit de Friese Bijbel te gaan lezen.

Tjibbele had niet alleen een goede neus voor de juiste man of vrouw op de juiste plaats, maar wist zijn mensen ook te enthousiasmeren. Zijn eigen tomeloze inzet werkte aanstekelijk. Tegenslagen die hij zelf ondervond zetten hem alleen maar tot groter inzet aan. Zo heeft hij in zijn eentje de Nederlandse Geloofsbelijdenis in het Fries vertaald, toen hij zich kwaad maakte over het gebrek aan draagvlak dat hij in zijn eigen gemeente ondervond. Overigens wist hij ook dan lijntjes te leggen met mensen die hem konden helpen. Zo legde hij het contact met de coördinator van de Nieuwe Friese Bijbelvertaling, ds. Bernard Smilde, en met een van de eindredacteuren van het nieuwe Friese Handwoordenboek, drs. Hindrik Sijens van de Fryske Akademy.

Wij hoeven Tjibbele hier niet de hemel in te prijzen. Al was het alleen omdat hij daar allang is. Maar hij is niet verheven tot hoger heerlijkheid omwille van zijn verdiensten voor het Fries, maar omwille van het bloed van Christus. In zijn enthousiasme heeft hij ook mensen van zich vervreemd. Zelf heb ik met hem ook knallende ruzies gehad. Die ontstonden als Tjibbele volgens mij in zijn ijveren voor het Fries doorsloeg. Toch kon hij het ook van me hebben als ik hem liet weten dat hij een grens was overgegaan. Hij had me tenslotte zelf naar voren geschoven als degene die de werkgroep zou moeten leiden nadat het een deputaatschap geworden was. Maar we kwamen altijd weer nader tot elkaar als we elkaar na een boze mailwisseling maar eens opbelden. Dan kwam het hoge woord eruit: “Mar ik hâld fan dy, David”. En ik hield ook van Tjibbele. Die grote man met zijn kale kop en zijn warme hart.

Ik sluit dan ook af met een paar citaten uit de Nederlandse Geloofsbelijdenis zoals die klonken uit de mond van Tjibbele Miedema: Wy litte ús net foarstean op eat dat fan ússels is of op eigen fertsjinsten, mar wy lynje allinne op de hearrigens fan de krusige Kristus, en rêste dêryn. En dy hearrigens is uzes, wannear't wy yn Him leauwe, en foldwaande om al ús ûngerjochtigens te bedekken en ús frijmoedigens te jaan om ta God te gean, mei't ús gewisse frijmakke is fan freze, besauwing en ferskrikking. (...) Wêrfoar soenen wy in oare pleiter sykje, no't it God behage hat ús syn Soan as Pleiter te jaan ? Lit ús Him dan net slûpe litte om in oarenien te sykjen en dy dochs nea te finen. Want doe't God Him oan ús jûn hat, doe wist Er wol dat wy sûnders wienen. Dêrom roppe wy, neffens it befel fan Kristus, de himelske Heit oan troch Kristus, ús iennichste Middeler, sa't wy yn it gebed fan de Hear leard hawwe; en wy binne der wis fan dat as wy de Heit wat freegje, Hy it ús jaan sil, om Kristus.

David de Jong